څه لیکل یا لیک پوهه

د

ارواښاد استاد ګل پاچا «الفت»

Ketabton.com

www.ulfat de

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

فهرست

سرلیک ... مخ

دعا ... 1

رحم وکړه ... 2

سودا ګره! ... 3

خلك وپېژنئ! ... 4

دکوم ځای دی؟ ... 5

کوم یو ښه دی؟ ... 6

ونسیه څوك دی؟ ... 6

رشوت خوره! ته راپه یادشوې ... 7

سیاست ... 7

خلك څه وائي؟ ... 7

څوك وائي؟؟ ... 8

څه وکړو؟؟ ... 9

وویرېږئ اومه وېرېږئ! ... 10

استاذویل! ... 11

عجیب انسان ... 13

خان لالا ... 13

رشوتونه ... 14

دمتملقینو منطق ... 15

د ښځو ډار ... 15

مور په هرچاپسې نه ځو ... 15

په خروکښې هم الفت شته ... 15

درجب خان دعوتنامه ... 16

نتیجه یعنې څه؟ ... 16

انسان یعنې څه ... 17

خوشحالي اوغم ... 18

آرزو ... 19

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحيم

دعا

دټول جهان واکداره! ته هر څه لرې او هرڅه کولی شې د هرچا امید تاته کېږي او هر څوک هرڅه له تاغواړي، ستا خزانې اوکار خانې ډکې دي، ستا په باغونوکښې دشودو، شرابو اوعسلو ويالې بهېږي.

ستابخششونه اوانعامونه بې پايانه دي، ستا د رحمت نور په ځمکو او اسمانو کښې نه ځائېږي.

فقيران اومسکينان درنه د ډوډۍ سوا ل کوي.

ماړه او بډايان درنه اشتها او د هضمولو قوت غواړي.

څوک درنه په زاريو او دعاګانو اولادونه غواړي ځنې وائي چې ما ل او دولت راکړه!

يو وائي جنت مې په کار دی بل وائي له د وزخه امان اوپناه غواړم.

څوک د حورو شوقمن دی او د چا غلمانو ته نيم زړه نشته.

مرتبې او لوړې درجې له تاسره دي، کاميابي اوموفقيت ستاپه توفيق حاصلېږي.
دين او دنيا ستا په لاس کښې دي، راحت او زحمت، عزت او ذلت ستا له خواانسان ته رسي.
بهار او خزان ته راولې، مرګ او ژوند ستا په اختيار کښې دي.
هرڅه ته کوې او هرڅه له تاغوښتل کېږي.
ددې جهان او د هغه جهان اجرونه، خيرونه، خوندونه او خوشحالی خلکو ته ته ورکوې.
زه پوهېږم چې تاسره هرڅه شته.
مګر زه هر څه نه غواړم.
زما دعا او د زاهدانو دعا، زما ارزو او دپاد شاهانو ارزو يو راز نه ده.

زما سوا ل دبډايانو اومسکينانو له سوا ل ډېر فر ق لري.

زه نه وايم چې ځمکې او پيسې راکړه.

نه غواړم چې عزت مې ډېرلوړ او رتبه مې لوړه شي.

موټرونه اواسونه مې نه دي په کار.

قصرونه او عمارتونه نورو ته ورکړه!

پټې او باغونه هغه چاته وبخښه چې په خاورو نه مړېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په بانکونوکښې دسوداګروپیسې زیاتې کړه.

دبزرګۍ اعتبارمه راکوه! ځکه چې ستا په اطاعت اوعبادت له خلکو نه اجراو عزت غوښتل راته ښه نه ښکاره کېږي.

زه له دې ټولو نه تېریم او نور څه غواړم.

زه هغه څه غواړم چې ته یې هم غواړې او په طلب کښې یې یې.

هو! زه ستا له رضانه خلاف څه نه غواړم.

زه وایم په جهان کښې د ظلم بیرغ نسکور کړه.

حق او عدالت ته قوت ورکړه!

په زړونوکښې رحم او د خیر مینه واچوه!

په دماغونوکښې د حق نوراو د حقیقت رڼا پیداکړه!

ته کولی شې چې د ظلم قوت په وړو وړو کاڼو میده میده او ذرې ذرې کړې یا د هوا په میاشو ظالمان تباه کړې.

مګر موږ د اتوم په بمونو هم داکار نشوکولی.

رحم وکړه

دتورې کېږدۍ او د ډېرو رمو خاونده!
په دې سره او ټکنده غرمه کښې.
په دې وچه بیدیا اوسپیره صحراکښې چې یخې او به یخ سیورۍ، توده ډوډۍ، شودې او مستې، کوچ او پیروې،
کورت او غوړي، پوڅې او پنیرونه هر څه له تاسره دي.
په خوارانو او بې وزلو رحم وکړه!
له مسافرو او لارویو نه خپل خوړونکې سپي ایسار کړه!
هرڅوک چې راځي اوستا د کېږدۍ ترسیورې لاندې کېږي هغه له خپلو سپیونه ساته او قدرېې کوه!
ای د خروړو سپیو خاونده!
ستاد سپیو تاوان له تارسېږې او د دوئ په ضرر باندې ته نیولی یې.
سپی او نفس دواړه یوشان دي او هرشي ته خوله اچوي.
ته خپل سپی ونیسه او په موږ رحم وکړه!
ته په خپلو سپیو دا ګمان مه کوه چې دوئ به هروخت ستا دښمنو او غلیمانو ته غاپي.
دوئ ډېر ځله داسمان ستورو اوسپوږمۍ ته هم غاپي او ستا په ملګرو او اشنایانو هم بلوسي اوغوټې وهي.
آه_ هېڅوک زما نارې نه اوري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دخپلوسپيو حملې هم نه ويني.
دوئ ولې څه نه اوري؟
ولې څه نه ويني؟
ولې په چارحم نه کوي؟
پردي خوبه نه وي؟ کېږدی خو د پښتنو معلومېږي.

سوداګره!

هرڅه چې خرڅوې هغه خرڅ کړه مګر خپل دين او ايمان مه خرڅوه!
هرڅه چې خورې هغه وخوره!مګر سودمه خوره! اوپنځه ګوتې په خوله مه منډه. هرڅه چې اخلې هغه واخله مګرد خوار وغريب ازار مه اخله!
له هر ځايه چې هر څه راوړې راېې وړه! مګر ګوره! چې بې انصافي او بیر حمي درسره رانوړې.
په اسونو او موټرو سوريږه! خو د چاپه اوږومه سپرېږه!
له ښاره اوزه خوله نرخه اوله چتې مه اوزه !
لوی لوی کورونه د ځان لپاره جوړ کړه ! خو دخپل واورې دبل په بام مه غورځوه!
پټې ډېرپيداکړه مګر خپل پېټی مه درنوه! او ځانته اغزي مه کړه.
دځان غم دې وخوړاوس د نوروغم هم وخوره!
لوړې بنګلې دې پيداکړې لوړ همت هم پيداکړه!
خلک وايي په ډېروليونی خوښ دی ته هم په لږه ګټه قانع شه او ليونی کېږه مه !
بډايانو وپېژندلې مګر خوار اوغريب دې نه پېژني.
راشه! دوئ ته هم ځان وښيه ددوئ په غم کښې شرکت وکړه!
په دې شرکت کښې که هرڅومره سهمونه ولرې هغه هېڅکله نه ضايع کېږي او ګټه يې يوپه لسه بلکه بې حسابه ده مګر دا سود نا روا نه دی روادی، بې انصافي نه ده انصاف دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلك وپېژنئ!

هغه څوک چې دمملکت کارونه یې په لاس کښې دي او د واک و اختیار خاوندان بلل کېږي یا په وطن کښې تاثیر اونفوذ لري پوره وپېژنئ!

هغه کسان چې زموږ لپاره خدمت کوي یا زموږ په سرتجارت کوي باید وپېژنو او ښه یې وپېژنو.

پېژندل دانه دي چې فلانکی رئیس یا وزیر دی، هغه بل په ملک او وطن کښې ډېر عزت او اعتبار لري، ددې بل ما ل او دولت ډېر دی، یا په لوړو ځایوکښې په ښه نظرلیدل کېږي.

دا راز پېژندل زه نه وایم زما مقصد انسان شناسي او دسړو پېژندل دی نه د چوکیواو نومونو پېژندنه.

موږ باید ترهرڅه د مخه سړي وپېژنو او دامعرفت په صحیح ډول حاصل کړو.

ددې معرفت لپاره ډېرې پخې سترګې اوصایب نظرپه کار دی.

دانسان جو هر او ذاتي قیمت معلومول دجواهرو له پېژندلو یو په څوګران اومهم کاردی.

انسان په ډېرو پردو او ډېرو رنګونوکښې پټ دی او غیر له دغو جامونه ده نور کالي هم زښت ډېراغوستي دي او ډېر لباسي مخلوق دی.

دی په هرځای کښې بیله جلوه لري، دمنبر په سر یو راز اوپه خلوت کښې بل راز دی.

په بازارکښې انګورنه خوري په کورکښې بوتلونه په سراړوي او په دوایرو کښې د خلکو وینې څښي.

موږ باید دهر چامعنیٰ اوحقیقت ته وګورو او په لباسونو، نومونو، رنګونو و نه غولېږو، که تاسې زما منئ د چا قصرونو، منصبونو ته مه ګورئ بلکې کار، فکر، ارادې عمل او ارزوګانوته یې وګورئ!

تاسو باید په سړوپسې وګرزئ! اوسړي ولټوئ!

هغه کسان چې دمملکت بهبود او سعادت غواړي او د اجتماعي درد احساس خاوندان دي هغه وپېژنئ او په محبت ورته وګورئ!

اوس هغه وخت تېرشو چې یوسړی به دمعاش او رتبې، عزت او اعتبار له مخې پېژندل کیده او بیا به د قوت او اقتدار له خوا ورته خلکووکتل.

دې عصر هغه باداران او اغاګان له اعتباره وغورځو ل او دوطن خدمتکارانو ته په قدر اواحترام ګوري.

د دې وخت انسان په انسان کښې معنویت او فضلیت لټوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې وخت کښې هماغه سړی ښاغلی او منلی دی چې وطن او مملکت ته يې خير او نفع رسېږي. او س هغه وختونه لاړل چې خلکو به جاه و جلال يا د ريا او تذوير په طلسم کښې ځانونه پټ کړل او چا به يې کار او عمل ته نه کتل.
ددې زمانې ائينه بل راز ده اوعلاوه دلباس او جامو په صفايي او خيرنتوب، دانسان معنوي تـوروالی اوسپينوالی هم سړي ته ښيي.
تاسې ښه ځيرشئ! دغه لوی خلک او درتبو او مقامونو خاوندان ټول په رښتيا لوی نه دي، اونه ټول واړه خلک حقيقتاً واړه او کوچني دي.
اوس موږ پوهېدلی شو چې په مشرانو کښې کشران اوپه کشرانوکښې مشرا ن شته.
له لرې اوله ورايه خلکو ته مه ګورئ او محض امريت اوماموريت په نظرکښې مه نيسئ! دوطن اومملکت صادق خدمتګاران له دروغجنو او مظاهره کوونکو نه بېل کړئ او خلک وپېژنئ!

د کوم ځای دی؟

يوکورېې دلته دی بل په کابل کښې، بل په يو بل ځای کښې.
څه ځمکه په کوهدامان کښې لري، څه په بغلان کښې څه په يوبل ځای کښې.
نغدې روپۍ يې په رشوتو نو دلته پيداکړی مګر ګټه ورباندې نور بانکونه کوي په يوبل ځای کښې .
ته ووايه چې دا دکوم ځای دی؟
مينه يې له دې خلکو سره نشته او د نوروملکونو خلک ورته ډېرګران دي.
ددې وطن له شعر او موسيقۍ نه خوند نه اخلي او د خارجي موزيک په صفت مړېږي نه. موږ ته په نغوت او نفرت ګوري او دپرديو مستخدمينو په مقابل کښې ډېره تواضع کوي. ته ووايه چې دادکوم ځای دی؟
دی د هېڅ ځای نه دی ځکه چې هرځای دده دی اوسړی ورته هر ځائي، ويلی شي.
هو! دا هغه مرغان دي چې څلور فصلونه په څلور ممکلتونو کښې تېروي او وطن نه لري، وطن نه پېژني، ديوه وطن په هواکښې نه الوزي او دوطن سړې او تو دې نشي تېرولی. دا هغه عياشان دي چې بې له عيش او راحت نه نورڅه نه پېژني او له وطن سره هېڅ مينه او علاقه نه لري.
موږ هغه کسان ددې وطن بللی شو چې دوطن په کاڼو او بوټو سر ورکوي او په سختو ورځو کښې دوطن په کارېږي که څه هم پوله او پټی نه لري او په زړوکو ډلو او جونګړوکښې اوسي.
هو! زما په عقيده دا وطن د هغه چا نه دی چې د ډېرو ځمکوقبالې يې اخستي دي بلکه د هغه چا دی چې د وطن مينه يې په زړه کښې ده او له وطن سره علاقه لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوم يو ښه دی؟

يو دی چې په خبرو ډېرښه پوهېږي د هر مطلب لپاره ډېرښه پيرايه او ښه دلايل پيدا کولی شي، د خپل منطق په زور هرڅوک تېرباسی او له ډېره عقله ويښته چې.
ساحر نه دی مګر يوشی په بل راز ښودلی شي او د خلکو په اذهانو او نظرونو هر راز لوبې کوي.
عملاً هېڅ نه کوي مګر په خوله هر څه کوي او هرکار ځانته منسوبوي.
بل هغه دی چې ډېرې خبرې او مبالغې نشي کولی، د ځان ښودلو او ځان ستايلو اقتدار نه لري په هره خبره کښې لکه د شړومبو مچ نه لوېږي، دهرچا توجه ځانته نشي جلبولی په مجلسونو کښې په وچ زور ځانته دخبرو موقع نه پيداکوي اوپه پټه خوله کار کوي په دماغ کښې يې ښه ښه فکرونه او په زړه کښې يې د وطن اوقام مينه ډېره ده مګر په خوله څه نه وائي او خپل صفتونه نشي کولی.
ته ووايه! چې کوم يوښه دی؟
زه خو وايم چې دی ښه دی مګر د هغه قدرکېږي او دده نه کېږي.
هغه پېژنو اودانه، د هغه ساحرانه کلمات راباندې اثرکوي او دده صفائي او معنوي فضليت رانه پټ دی.
هو! مونږ په خبرو غولېږو او حقايق نشوليدلی.
مونږ بايد دانقيصه رفع کړو او د خپل احساس او ادراک علاج وکړو.
مونږ په غوږو اورو او په سترګو څه نه وينو ځکه کارونه خراب او خبرې ښې دي.

ونبيه څوک دی؟

اصلي نوم يې نشم اخستلی مګر رسمي نوم يې مامور صاحب دی.
په کارنه پوهېږي مګر په خوشامدو او چاپلوسی ډېرښه پوهېږي.
دلويو او معتبرينو په مخ کښې د حاضر باش او خانه سامان کار کوي مګر د خورانو او غريبانو سلا م هم نه اخلي.
سواد نه لري، مکتب يې نه دی لوستی، مدرسه يې نه ده ليدلی، اخبار اوکتاب نشي لوستلی مګر ماموريت کولی او ساتلی شي.
په درباري اوضاعو کښې دټولو استاذ دی مګر انسانيت اوسريتوب يې هېڅ نه ده زده، مکتوب نشي لوستلی مګر شطرنج کولی شي.
لياقت نه لري مګر ډوډی لري.
دخدای طاعت ته يې ملاماته ده مګر دامرانو په اطاعت کښې اول نمبراخلي.
دنيا يې ډېره ده مګر همت يې کم دی.
تنخواپې لږه ده او جايداد يې ډېر دی.
مسافر او فقير ته يوه سوې مړی نه ورکوي مګر مېلمنوته هره شپه چرګان حلالوي.
غل نه دی مګر له غلوسره نيمه برخه لري. ساحر نه دی مګر په يو څوخبرولوی لوی خلک ړانده او کاڼه کړي.
ونبيه! څوک دی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

رشوت خوره! ته راپه یادشوې

چاوويل: تېدېري مګر مړېږي نه، ماته سمد لاسه ته راپه ياد شوې.
بل وويل: ګېډه خوږې مړه ده مګر سترګې يې وږي دي، بيا ته راپه ياد شوې.
يوه وويل: قصاب نه دی مګر ډېرخلک يې بې تېغه حلال کړي دي، دلته هم ته راپه يادشوې.
هغه بل وويل: منګولې او پنجې يې دليوانو نه دي او خونخواردی د ا ځل هم ته راپه ياد شوې.
بې ګناه خلک مې په زندان کښې وليدل، ته راپه ياد شوې.
هغه ورځ چا پوښتنه وکړه چې په غلو زهير، دمجرمينو طرفدار، دمظلومانو دښمن، د ناحقې ملګرى، د قاتلانو حامي خوک دی؟
ماته ته راپه ياد شوې.

سياست

وايه يوڅه کوه بل څه.
له بل نه پوښتنه کوه! پخپله هېڅ مه وايه!
په شپه کښې د لمر وړانګې ښيه! په ورځ کښې دتورتم ښيې.
که خبروې ځان نا خبره کړه! که خبرنه وې د با خبرۍ مظاهره کوه!
شکره لکه مرچ خوره. مرچ لکه شکره.

خلك څه وائي؟

يو وائي په دوايروکښې بې پيسو د چاکارنه کېږي، بل وائي دخان اوملک رسوخ او اعتبار ورځ په ورځ زياتېږي او ضعيفانوته پنجې تېرې کېږي.
ځوک وائي دلته نوی نهضت او فعاليت نشته، ځينې وائي صحيح اشخاص او دفکر خاوندان نشته.
شاعر وائي: نشاط او طراوت، ذوق او سرور، احساسات او جذبات نشته.
ملا وائي: دجلال آباد په نوي ښارکښې مسجد او د اذان غږ نشته.
رجب خان وائي: د جلال آباد نوی ښار جوړنشو او زوړ ښارپه لوی لاس وران شو.
دنوي ښار نقشه لکه دسيدجما ل الدين قبر، ياد قرغې بند هېڅ نه جوړېږي او هېڅوک نشي پوهيدلی چې دښار مخه کومې خواته ده او څنګه يا کله جوړېږي.
حميدوائي:

چــې دې نکړېــه نيکيــو ننــګ ونــام لــوړ   پــه دوه چومــه دې د خټومشــه بــام لــوړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

بل ځای وائي:

د ریـــا پـــه حـــق پرســـتو پـــورې خانـــدي   پـــه هـــردم دبـــرهمن بـــت پرســـتي

یونس وائي:

بنـــدګي چـــې د ریـــا کـــوي یونســـه!   دهغـــه ږیـــره خیشـــته ده نـــایي غـــواړي

ښـه لبـاس کـې څـه دخـدای بنـدګي نشـي؟   چـې جامـه دې د ریـا واغـو سـته برګـه

علیخان وایي:

ژوبـــل زړه بـــه دې روغ نکـــړي علیخانـــه!   پســـې مـه ځـه جراحـان دي طبیـب نشـته

دبغـــل پـــه کتـــاب څـــه شـــې علـــم بویـــه   هرصـــحاف پـــه ملایـــانو حســـاب نـــه دی

پیرمحمد وایي:

داد فریـــاد مـــې ترفلکـــه نـــه رســـېږي   دپتنـــګ پـــه دود وریتبـــږم خمـــوش ځکـــه

شیدا وایي:

چـــې لیـــده پکـــې اثـــر د الـــم نشـــي   څـــه حاصـــل لکـــه شـــبنم لـــه چشـــم تـــره

څوك وائي؟؟

څوک وایي چې کوړ بار ترمزله نه رسېږي او د دروغو مز ل لنډ دی.
د دروغو مزل خو تراخرته پورې دی اوکاږه بارونه ترهماغه وخته مزله ته رسېږي.
څوک وایي چې بد ګرزې بد پرزې.
که دا خبره رښتیا وای اوس خو به یوسړی روغ نه و پاته.
څوک وایي چې د دروغجن مخ توردی. ماخو ډېر دروغجن ولیدل چې مخونه یې تک سپین دي.
څوک وایي چې دشیطانانو دې کور وران شي.
څوک وایي چې دغله په غره کښې ځای نشته.
رادې شي ودې ګوري چې ښارونه بازارونه ترې نه دي ډک؟
څوک وایي چې غل نه یې له پاچا مه ډارېږه!
ایا دناحقې له شاهدانو نه وېره نه ده په کار؟
څوک وایي چې په تشو خبروکار نه کېږي؟ دلته خو په خبرو هرڅه کېږي او بې خبرو هېڅ نه کېږي.
څوک وایي چې د غله په ږیره خلې وي ډېر غله شته چې بیخې ږیره نه لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

څوك وايي چې ډېر وايې لږ ترې خېږي، ما خو وليدل چې هېڅ ترې نه خېږي.

څه وکړو؟؟

موږ ډېر کارونه لرو او زموږ وظايف ډېر سنګين دي.
هرڅه چې کوو هېڅ نه کېږي او هېڅ نشوکولی.
داولې؟
داځکه چې: کار په سړيوکېږي او موږ ډېر دکار سړي نه لرو.
څوک چې لږ غوندې سم اوصحيح کارکولی شي خلک پې نه خوښوي او ناکامه کوي يې.
هغه چې د خلکو خوښ وي هغه يې دخلکو له مراعاتونو نورهېڅ نه کوي او دخلکو د خوشحالۍ د پاره هر څه کوي.
دڅنګه خلکو مراعات او خوشحالي؟
دهغو خلکو چې پخپل خيروشرهېڅ نه پوهېږي.
ژرنده او جمايت نه پېژني.
لکه ګډې او اوزې په قصاب او شپون پسې يو راز منډې وهي.
دوه ملکان يې يو د بل سيورى په ډانګو نو وهي.
ددوه خانانو خوسي يې يو ځای نه څري.
ددوه پيرانو مريدان يې يوله بل سره د خدای لپاره دښمنې کوي.
دوه ملايان يې يو په بل پسې مونځ نه کوي.
دوه تربرونه يو په بل پسې نه ځي.
اجتماعي شعور او احساس په کښې نشته.
له حق اوحقيقت، انصاف او عدالت سره مينه نه لري.
نبه نو موږ څه وکړو؟
موږبايد يو څو تنه د کارسړي پيداکړو.
چې هم کاروکړي، هم په کار پوه وي، هم دکار کولو صحيح طريقه ورمعلومه وي.
ځينې کسان وايي په يوڅو ګلانو نه پسرلی کېږي، په يو ه مملکت کښې څوتنه هېڅ نشي کولی، څوتنه به کوم ځا ی ته ورسېږي، ترڅوټو ل نبه نه شي کارونه نه نبه کېږي.
په دغسې خبرو ساده ګان ډېر ژرغولېږي او هغه کسان چې انسان ته يوازې د جسمانيت له خوانه ګوري بلکې تدبير، فکر او د ادراک قوت ته ګوري هغه پوهېږي چې يو سم او صحيح انسان د يوې سمې او صحيح نقشې او صحيح پروګرام په طرح کولوېه دنياکښې لوی لوی کارونه کوي او ډېر خلک په سمه لاره د عالي مقصد په لورې روانولی او بيولی شي.
ددغه شان څو تنو سړو له لاسه ډېر ډېر کارونه کېږي او دغسې اشخاص هرځای ته رسيدلی شي.
په دغسې يو ګل باندې سل پسرليه جوړېږي مګر په څو پسرليوکښې موږ دغه شان څوګلونه نشو پيداکولی ځکه چې نه يې شو پېژندلی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه دا نه وایم چې نشته یاپه دې خاوروکښې استعداد محوه شوی دی ، بلکې وایم چې باید په دغسې سړو پسې وګرزو او د وطن غرونه، کلي او کورو نه ورپسې ولټوو.
موږ نه یو خبرچې زموږ په غرونوکښې څه راز ګنجونه ترخاورو لاندې پټ پراته دي؟ په دې و چه او سپیه بیدیا کښې کوم ځای دحیات اوبه ترځمکې لاندې غلې شویدي؟ په دغو خوارو او زړو جاموکښې څه راز انسانان پیداکیږي؟
په دغو خلکوکښې چه زموږ نظر اوتوجه نه جلبوي څه فکرونه او څه ارزوګانې موجو دې دي. که موږ په دې پوه شوچې:

دیوسـف څیـرو جاموکښـې څـه ګنـاده   ښه لباس کښې چې ګناه کړي زلیخاده

راځئ، څیرې کړو داسې جامې رګینې   پکـې وګـورو څیـرې ډیـرې ننګینـې

نو هله به داشخاصو حقیقت او ماهیت ته ورسیږو او زموږ انتخاب به دلباس او څو خوږو خبرو له مخې نه وي بلکې دمعنی او حقیقي هویت له حیثه به وي.
موږ باید هرچاته په ځیر ځیر وګورو او په خلکوکښې سترګې وغړو.
سترګې غړول یاکتل دانه دي لکه چې اوس هم ځینې دجاه وجلال خاوندان نورو ته په حقارت ګوري.
ډیر خلك شته چه د چا تر ریږې لاندې یې کلونه تیر کړي مګر لیدلی یې ندی.
ډیرخلک وایي او زه هم وایم چې دکارسړی نشته ځکه کارو نه خراب دي.
داخبره له لویونه نیولی، ترورو پورې هریوکوي مګر سوا ل دادی چې چیرته؟ او په کوم ځای کښې؟ په یوه کورنۍ او یو ښارکښې نشته؟ که په وطن او هیوادکښې. که چیرې دکلي او کورخبره وي نوکله کله خو په یوه کاله کښې د ښځلو اوبه هم نه وي مګر په بل ځای کښې سیند بهیږي او په ځینو کورونو کښې ویالې روانې وي.
که په وطن و مملکت کښې یې لټوو نو په ګوشته کښې هم ځوانان شته او لعل پوره خو په میړو پوره ده.

وویریږئ اومه ویریږئ!

که په زړه کښې فساد او خیانت نه لرئ! که صحیح نیت اوښې ارزوګانې درسره وي، که د حق او حقیقت په قوت عقیده لرئ.

له حق ویلو او حقیقت ښکاره کولو مه ویریږئ او په حقاني جرئت نا حقه ظلمونه او داو هامو بوتان مات کړئ!

په هرځای او هر چاکښې چې خیانتونه او فسادونه، ظلمونه اوبد کارونه، ریا او تزویر، بې کفایتي او نالایقي وینئ ورسره جهاد وکړئ او په هر مورد کښې خپل صحیح او انتقادي نظریات ښکاره کړئ!

له هیچا مه ویریږئ او هیڅکله سترګې مه پټوئ!

که د خپل شخصي اونفسي اغراضو لپاره کار کوئ!

که د وطن اومملکت په نامه خلک غولوئ!

(c) ketabton.com: The Digital Library

که په زړه کښې ټکي او برګي لرئ!

نو ددې عصر له بصیرت نه ووېرېږئ اوپوه شئ چې کاره بارونه ترمزله نه رسېږي او بې اساسه عمارتونه ډېر ژر نړېږي.

که یو آمر په تاسې باندې سترګې سرې کړي او له قانون اوعدالت نه خلاف امرونه کوي، که یو خان اوملک په خپل زور او قوت تاسې نه بیځایه لحاظونه او مراعاتانونه غواړي که څوک لوړو مقاماتو ته لاره لري او په تاسې د سفارش خطونه راوړي مه وېرېږئ او په حق ټینګ ودرېږئ.

که تاسې خیانت ته اقدام کوئ یا دنفس دشیطان لپاره حق باطلوئ که هر څومره موافقتونه درسره وي او قوي لاسونه درسره شریک وي، که ټول عمرمویوه اوبل ته تملقونه کړی وي نو د سبا ورځې له باز خواست نه ووېرېږئ!

هو! د مظلومانو او بې وزلو له فریاد نه ووېرېږئ!

هغه کسان چې تاسې خپلو معایبوته ملتفت کوي اوستاسې نقایص درښیي له هغوئ نه مه وېرېږئ! مګرله هغو متملقینو نه وډارشئ چې ستاسې خیانت ستایي اوستاسې په سترګو پردې غوړوي.

چاچې په مملکتي دوایرو کښې لکه دشرکتو امران یوازې په پیسو کومه رتبه پیداکړیده یا یې په خوشامدو او تملقو نو ځان یوه حدته رسولی وي او وظیفه نه پېژني بلکې اشخاص او درباریان پېژني، هغه بایدله خپل آینده سر نوشت څخه ووېرېږي.

هغه کسان چې خدای پېژني او له وطن او ملت سره علاقمند وي دمملکت له تخت وتاج او له خپل اولوالامر او پادشاه سره رښتیانی مینه او علاقه لري د حق او عدالت له مقتضا سره سم د خدای دپاره کارکوي نو :

(لاخوف علیهم ولا هم یحزنون).

استاذ ویل!

استاذ مور ته درس راکاوه او مور یې ډېرښه پوه کولو.

دده په تعلیمونو، اجتماعي شعور او احساس ډېر قوی کیده او په مغزو کښې بیداري پیداکیدله ده مور ته د حساب او محاسبې اصول هم ښودل او ویل یې تاسو باید هر وخت له ځانه سره حساب وکړئ او حسابي خلک اوسئ!

یوه ورځ یې د حساب په درس کښې مور ته ویل:

که یو عدد له بل عدد سره داسې یو ځای کړو چې یو پاس او بل لاندې وي لکه ۲ نو څلور(۴) ترېنه جوړېږي او دیوه وجود په بل کښې محوه کېږي او استقلال یې ورکېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مګر که دواړه خڼک په خڼک یو ځای کړو لکه (۲ ۲) نو دوه ویشت ورځني جوړیږي او دوه شل کیږي د دواړو عددونو شکلونه اوصورتونه هم په خپل حا ل پاته کیږي.

ځکه چې په دې صورت کښې دملګرتیا، اتفاق او ورورولۍ راز پټ دی او په هغه بل صورت کښې تفوق تسلط او محوه کول مضمر دی.

ده ویل که داتفاق او مګرتیا په صورت یوتن په ځان پسې بل روان کړی شي نوقدر او مقدار یې ډیر زیاتیږي او مرتبه یې لوړیږي.

(یعنی له احادو نه عشراتو، مأتو او الوفو.... ته خبره رسیږي). که یو د بل په اوږو سپریږي او بل د بل په اوږو نو که پنځه تنه وي یعني پنځه الفونه یود بل په سر د پاسه کیږدو هماغه پنځه ورځني جوړیږي اوشکل وصورت یې هم محوه کیږي

زموږ استاذ موږ ته په حساب او ریاضي کښې هم داجتماعیاتو او سیاسیاتو دفلسفې درسونه راکول او مونږ یې پوه کولو چې باید یو له بل سره داسې یو ځای شو چې دتنازع....په میدان کښې خڼک په خڼک ودریږو او خوک د چاپه سرباندې پښې کښېنږدي، یو د بل استقلال سلب نه کړي دلاندې کولو او محوه کولو غرض په کښې نه وي بلکې یو د بل درجه او مرتبه لوړه کړي.

ده ویل: موږ به یو مخکې کوو او مشرکوو به یې مګریو د بل په سر نه سوریږو او د بل دټیټولو چم به نه کوو.

زموږ استاد دا هم ویل:

که مونږ دوه مساوي عدونه لکه(۱ ۱) (۲ ۲) (۳ ۳) هریو له بل نه وړاندې وروسته کړو نتیجه یې یوه ده مګر په دوه متفاوتو عدونوکښې تقدیم و تا خیر ډیر فاحش فرق راولي اوپه مقدار کښې ډیر تفاوت راځي.

که موږ یو او نه یوځای کوو او داسې یې لیکو (۱۹) نولس کیږي مګرشل کیږي نه که هم دغه دوه عددونه داسې ولیکل شي(۹۱)خبره سلوته نږدې کیږي او ډیر زیادت په کښې راځي.

همدغه سبب دی چې په یو هو جوامعوکښې هغه خوک دمخه کیږي چې قدر او مقداریې له هغه بل نه زیات وي او دده په مخکې توب باندې دجامعې قدر او قیمت ډیر لوړیږي.

موږ باید په دې سرپوه شو او د هر چا استعداد، معیار، مبلغ او مقدارته وګورو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

عجیب انسان

ړوند نه دی مګر خپل عیبونه نهویني.

کوڼ نه دی مګر خپله اوري اود بل نه.

زړه لري زړه سوی نه لري.

خپله لږه پوهه ورته ډېره ښکاري د بل ډېرعلم ورته لږ معلومېږي.

دبل لږ ما ل ډېر په نظرورځي او خپل ډېر مالونه ورته لږ ښکاره کېږي.

ددې لپاره چې خلک ورته لاس په نامه ودرېږي، خلکوته لاس په نامه درېږي.

دفرعونیت لپاره غلامي قبلوي او د عزت لپاره ذلت ته غاړه ږدي.

دین په دنیا خرڅوي اودنیا په پوچو اعتباراتو پلوري.

لکۍ نه لري او خلک ورته بې لکۍ نه وایي.

ښلورپښې نه لري او په ښلورو روان دی.

آس نه دی مګرخلک په لغتو و هي.

ښکرنه لري مګر سرتمبه دی.

له عقله پیاده وی مګر هېڅکله پلی نه ګرزي اوپه موټرکښې هم د خپل جهل په خره سپور وي.

ته به واېې : دا څوک دی؟ زه وایم: بې پوهې زورور.

خان لالا

خا ن لالا هېڅکله بې نوکرو او سړیو نه ګرزي.
دی هېچا یوازې نه دی لیدلی.
پخپل صفت هر څوک خوشحالېږي مګردی بې له خپلو اوصافو بله خبره نشي اوریدلی.
که بل څوک دده صفتو نه بیان نکړي دی پخپله خپل صفت په ښه شان کولی شي اولکه سپایي پخپله ځان ستایي.
خان لا لا بخششونه هم کوي او په کا ل کښې په زرهاوو روپۍ نقداو جنس یوه او بل ته ورکوي مګر خوار اوغریب ته سوی مړۍ هم نه ورکوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

حاکم او علاقه دار، مدیر او مامور، خان او ملک ته سل قسمه طعامو نه تیاروي مګر مسافر، کونډې او یتیم ته یوسکړک هم نشي ورکولی.
که تاسې خان لالا خوشحالوئ نو قلم او کاغذ راواخلئ او دده بخششونه حساب کړئ یاېې خرڅ یو په لسه زیات وښیئ مثلا دده په مخکې ووایئ چې د خان په کورکښې یو کورکمند د کا ل څلویښت منه لګېږي او دغوړیو خوېې هېڅ حساب نشه.
خان لا لا نور صفتونه هېڅ نه پېژني، پام کوئ چې د فضل و لیاقت خبرې دده په مخکې ونه کړئ، او داجتماعي خدماتو یا اخلاقي فضایلو نوم په خوله وانخلئ، تاسې به دخانانو په خوی اوبوی بلدنه یاست مګر ماله رجب خان سره ډېر صحبتونه کړي او دوئ ډېرښه پېژنم.
ماځینې داسې خانان هم لیدلي دي چې له خوارۍ ژرنده ساتي او له کبره مزنه اخلی.

رشوتونه

رسمي رشوت: هغه رشوت چې حاکمان، ماموران، قاضیان او منصبداران یې اخلي.

غیر رسمي: هغه چې خان، ملک، ناظر او نوروته ورکول کېږي.

معنوي رشوت : تملق مخامخ صفتونه دعا ګانې او داسې نور.

دپاک نفسو رشوت: دایکه، دحقوقو پیسې، خدمتونه، مېلمستیا.

د ظالمانو رشوت: هغه رشوت چې حق باطلوي او باطل حق کوي.

دهوښیارانو رشوت: چې کار له حق او اصولو سره سم وکړي او رشوت په کښې واخلي.

افراطي رشوت: چې دبانکونو داسهامو اخستلو لپاره وي.

غیر افراطي: چې د نس مړولو اوتن پټولو لپاره وي.

د ریا کارانو رشوت: لږشی ردول او په مجلسونو کښې یادول او په ډېرو باندې غلی کیدل.

دفاسقانو رشوت : پیمخې.

داحمقانو رشوت: د رشوت په طمع او امید له حق اوقانون نه تېرېدل.

دمحطاطو رشوت : د یوه اوبل لحاظونه او مراعاتونه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دمتملقينو منطق

يوه پاچا له چانه پوښتنه وکړه چې زما په ورغوو باندې ولې ويښته نشته.
هغه وويل ځکه چې پا چا پخپلو لاسونو باندې په لپولپو روپۍ خلکوته ورکوي او ورغوي يې سولېږي.
پاچا وويل چې دنورو خلکوورغوي خو هم ماغوندې دي.
هغه وويل: هغوئ هم پخپلو لپو ستاله لپو څه اخلي او ورغوي يې سولېږي.
پاچا بياوويل: هغه چې زه هېڅ نه ورکوم د هغوئ ورغوي هم دغه شان دي.
هغه په جواب کښې وويل: هغوئ چې ستا پخششونه د نوروپه حق کښې ويني نوله ډېر حسرت او ارمانه خپل ورغوي سولوي او افسوسونه کوي.

د ښځو ډار

يوه وويل: زه له خپلې ښځې دومره وربېږم چې هر څه وايي هغه کوم.
بل وويل: زه بې له ويلو هم د هغې په رضا کارکوم.
دريم غبرګړ چې زه هېڅکله بې له څه تحفې اوسوغاته کورته نشم تللی.
څلورم وويل: ماله ډاره ببخې ښځه نه ده کړې.

موږ په هرچاپسې نه ځو

يوملګری په لاره کښې مخکې شو.
بل ورته وويل: موږ پښتانه يو په چاپسې نه ځو او ځوک نه پرېږدو چې له موږ نه دمخه شي.
هغه وويل: رښتيا چې تاسې تل په خروپسې ځئ او خره مو په مخکې وي يا د اسونو په مخکې منډې وهئ او په سرو پسې هېڅکله نه ځئ.

په خروکښې هم الفت شته

له يوه ليکونکي سره چې تخلص يې الفت و څوتنه ملګري ولاړو.
څو تنه خره په لاره تېرېدل چې وربوزونه يې يوله بله نږدې کړي و او څښونه يې ګرول.
يو ه غبرګړ چې په خروکښې هم الفت شته.
الفت سمد لاسه وويل:
هو! لکه زه چې په تاسې کښې يم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د رجب خان دعوتنامه

ښاغلی.......... !

له ډېرې مودې مې دا سودا و ه چې يوه شپه تاسې ميلمانه کړم مګر جرئت مې نشو کولی ځکه چې اوږه ډېرګران دي.
نن سهار ستاسې طالع بيدارې وې چې دحاتم طايي کتاب لاس ته راغی او تر تاثير لاندې راغلم. په همدغه وخت کښې دامشهوربيت هم راپه يادشو:

مهمان روزي بخود مياورد پس گناه ميزبان رامی برد

نومې له ځان سره فيصله وکړه چې دګل کرم وخت هم دی او دپنج کتاب ملاصاحب هم ويلي دي:

کرم مايهٔ شاد مانی بود کرم حاصل زنده گانی بود

نو راشه! په يوه دانه ګل کرم به جناب قاضي صاحب او دوه نورملکري خوشحاله کړې او ضمناً به دخپل جود او سخا يوه دوه ناحقي شاهدان هم دقاضي په مخکې تېرکړې. نو ای ګرانو ورونوګرانو ملګرو!

(توکل په خدای) بېګاته زما ځای ته راشئ!

مګرګوري! خدای پاک فرمايلي دي: (کلواو اشربو ا ولا تسرفوا).

نوتاسې هم بې امري مه کوئ! ځکه چې دهوښيارانو متل دی : (نيم نان راحت جان).

بله دا چې: طمع رانبايد که چندان کنی که صاحب کرم راپيشمان کنی

(لاهور رجب)

نتيجه يعنې څه؟

رجب خا ن: داماموړين او ميرزايان چې نتيجه نتيجه وايي ددې څه معنی اونتيجه څه شي ته وايې:
عجب خان: لکه له شودو نه چې څوک پيروی ډول کړې ياله مستو نه کوچ وباسې نتيجه هم دغه شان شی دی. کوم مامو ر چې ديوې فقرې تحقيق اوتفتيش ته مقرر شي او له خلکو سره دومره سوا ل او جواب وکړي چې مقصد اومدعا ورکه شي نو بياچې له هغو پاڼو نه مطلب راباسي نتيجه ورته وايي:
رجب خان: ښه دې پوه کړم، هغه ورځ چې زموږ کلي کښې مړی شوی و او حاکم صاحب له ميرزايانو سره راغی قاتلان خو تښتيدلي و مګر دوئ دا نور خلك له سوا ل و جواب لاندې ونيول او يو سوا ل به پې څوځله کاوه. زه حېران يم چې ولې دوئ يوه خبره دومره شاربې اوخلک په توراو سپين اړوي اوس پوه شم چې دوئ کوچ ورځنې ايستل او پيسې پې پکې اختسلې نوهرکله چې نتيجه اوپيسې لاس ته ورغلې بيا څوک په مړي پسې ونه ګرزيدل اونه پې چاپوښتنه وکړه.
ښه دميرزايانو په نتيجه خو دې پوه کړم اوس يو څونورې نتيجې هم راوښيه.
عجب خان: نتيجه په هر ځای کښې فرق کوي ځکه وايم چې زموږ په ملک کښې:
دعلم نتيجه: اماتې کول او خيراتونه خوړل.
دماموريت نتيجه : رشوتونه اخستل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دما ل او ثروت نتيجه: سودكول.
دهوښيارۍ نتيجه: چل اوفريب.
دناپوهۍ نتيجه: شرارتونه او فسادونه.
دنادارۍ نتيجه: غلا او ناحقه دعوی.
د قوت نتيجه: ظلم او تعدي.
دپاک نفسۍ نتيجه: فقر او قرضداري.
دچالاکۍ نتيجه: معتبري.
د چاپلوسۍ نتيجه : دآمرينو خوشحالی.

انسان يعني څه

ر جب خا ن خوبه تاسې پيژنئ چې وظيفې يې نه دي خوړلي مګرملا شوی دی، د ادبياتو په فاکولته کښې يې څه نه دي لوستي خومقالې ليکلي اوشعرونه ويلی شي.
داستدلال قوت يې هم بدنه دی اوپه فيلولوجۍ کښې لاس څه چې پښې هم لري، ځنکه چې د ده خبرې عجيبې غريبې دي هغسې يې دلايل هم دي.
هغه ورځ چا ورنه پوښتنه وکړه چې انسان يعنې څه ؟
ده وويل:
منطقيان ورته حيوان ناطق وايي يعنې هغه حيوان چې خبرې کوي.
شاعران وايي:

پـــــه نـــــاطق حيـــــوان تعريـــــف چـــــې دانســـــان کـــــړي
پـــــــــــه خبـــــــــــــــــرو غوليـــــــــــــــــدلي هلکـــــــــــــــان دي
ســـــړی نـــــه دی چـــــې بـــــې کـــــار دســـــړونه وي
پـــــه خبـــــرو کـــــه هـــــر څـــــومره ښـــــه پـــــوهيږي

ډاروين وايي: انسان دبيزو زوی يا لمسی دی.
مګر زه بې له خان صاحبه بل چا ته انسان نشم ويلی ځکه چې پاک خدای انسان ته ظلوم او جهو ل ويلی دی اوله خان نه زيات ظالم او جاهل نه پيداکيږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رجب خان د لغوي تحقيق په وخت کښې کله چې پښتو يا فارسي لغتونه عربي ته راکاږي نو خان اوخاين له يـوې مادې نه مشتق بولي، مګرکوم وخت چې عربي لغتونه پښتوکوي نو بيا وايي چې (انس) يا انسان له (نس) نه ماخوذ دی نـو د هر چا چې نس لوی وي او په پرديو مالونو هم نه مړيږي هغه خان او حضرت انسان دی.

خوشحالي او غم

له خوبه راپا څېدم، سترګې مې ومښلې، د ډو ل او سرني اوازمې ترغوږه شو.

يوه شيبه وروسته سره ډولۍ او لويه ورا رانښکاره شوه چې ډېر خلک ورسره خوشحاله روان و.

زه هم له دوی سره ملګری شوم او په دغه خوشحالۍ کښې مې ځان شريک کړ.

ماغونډې نور هم ډېر خلک له دې ډولۍ سره روان و اوپه پردي واده کښې يې لاسونه غورځو ل. څوک چې ددنيا په خوشحاليوکښې مطالعه لري هغه به ماته هېڅ تعجب ونه کړي.

که موږ د دنيا لويه وراوګورو نو د خو شحالۍ ناوې ديوه کورته ورځي مګر وچولۍ دډېرو غوريدلی وي.

دډولۍ دننه حا ل چاته نه وي معلوم، دډولۍ خاوند په راز راز تصوراتوکښې ورک وي. او نه پوهېږي چې بيګاته به څه راز بشره ويني؟

دغه مجهوله ليلی او نا معلوم حقيقت په ښايسته حجابونوکښې پټ وي او ټوله ساحري يې په همدغه پټوالي کښې وي.

په دغه حا ل کښې چې د واده خاوند لا د حسن او جما ل له مخه پـوړنۍ نه و اخستی اويـوازې د مينې او محبت په کيف مست و خپل ځان يې دسعادت اونېکمرغۍ رڼا ته ډېر نږدې ګاڼه مګرپه حقيقت کښې همدغه شيبه دی دسعادت په غېږ کښې و او د خوشحالۍ پلوشو يې شاو خوا رڼا کړې وه.

ددنيا هر راز نيکبختي اوهرډول خوشحالي دانسان په احساس اوتصورکښې ځای لري، همدغه احساس دی چې دغم شپې او خوشحالي ورځې يوله بله بيلوي.

همدغه سبب دی چې يوشی يوسړی خوشحالوي او بل خپه کوي ديوه لپاره غم د بل ښادي شي.

موږ په دغه ګمان چې د خپل يوه ملګري کورته دخوشحالۍ ډولۍ وړو ټول خوشحاله و، چا اسونه ځغلول، چا به ټيپې ويشتلې، ځينو اتڼونه کو ل، ځينو ټوکې او مسخرې کولې او په همدغه شان وضعيت ماښام تياره کلي ته ورسيدلو او ډولۍ دکاله په مخکې ښکته شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښځې راغلې او د ډولۍ پردې یې جګې کړې مګر بې له دینه چې یوه ښایسته مړه ناوې ووینې نور څه په کښې نه و.

دغې ښکلې پېغلې دانه غوښتل چې په دغه کاله ننوزي او خپل ګران ملګری په بل چا بدل کړي.

دغه اجباري واده دا مجبوره کړه چې په زهرو ځان ووژني اوله ډولۍ نه جنازه جوړه کړي. د دې حال له لیدو سره سم دژړا اوازونه پورته شوه او دهر چاپه احساس کښې بدلون راغی، همدغه وخت مونږ و پوهیدو چې مونږ له یوې جنازې سره خپل تصوراو ګمان خوشحاله او په خندا روان کړي وو.

زمونږ ګمان دومره قوي تاثیر درلود چې مړی یې راباندې په ډول او سرنې کورته ووړ.

زما یوه ملګری وویل: په رښتیا چې خوشحالي څوک په زور او اقتدار یا په ډېرو پیسو کو رته نشي راوړلی بلکې د زړو نو موافقت غواړي.

یو بل ملګری (چې ددې واقعې له عکس سره مخامخ شوی و) هغه وویل:

هرکله چې ګمان دومره مؤثرری څومره به ښه وی چې دا قوت شامدام پاک وساتو اوپه ښه لاره کښې یې صرف کړو.

آرزو

هلته لرې دغره په لمن کښې د لمر پلوشو ته څه وځلېدل لکه چې په اسمان کښې ستوري او په زړونو کښې دارزوښکلی مخ ځلېږي.

زه نه پوهېږم چې دا دسترګو لپاره ځلیدونکی شی څه شی دی؟

دکومې مستې پېغلې دلاس ائینه ده، که دکومې معشوقې دغاړې امېل نه کومه قیمت بها مر غلره لویدلې ده؟

د هغې تجلی پلوشه ده چې په کوه طور کښې یې ځان ښکاره کړی که له کوم کان اومعدن نه کوم ښکلی غمی راوتلی دی؟

دغه شان ډېرفکرونه اوګمانونه پیداشو ل او زه بې په هغه لورې روان کړم زه نه پوهېدم چې په څه شي پسې ځم او څه به په لاس راشي؟

زما تصوراتو او خیالاتو دغه مجهو ل شی زما په نظرکښې ډېرښایسته کړی و، زه خپل مطلوب ته په ډېر لوړ قیمت قایل وم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماله ځانه سره ویل چې په غرونوکښې هرڅه موندل کېږي او په دنیاکښې ځینې داسې غرونه هم شته چې دخدای استازو په کښې رازو نیاز درلود او د خدایي فکر ونو ځانګوپه کښې ځنګیدلې ده، دلمر اوسپوږمۍ لمړۍ پلوشې په دوئ لوېږي اود خدای د رحمت وریځې مدام د دوئ په سرګرزي.

دغه راز ډېر خیالونه او تصورات راسره ملګري و چې زه هلته ورغلم او خپل مقصدته ورسیدم. هغه شی په حقیقت کښې هېڅ شی نه و او د دنیا په بازار کښې یې هېڅ قیمت نه درلوده، زه پوه شوم چې دنیا مـوږ هروخت پـه همدغسې شیانو غولولي یو او ډېر خوشې شیان یې راته له ورا ځلولي دي.

له موږ سره هروخت لوړفکرونه اوستر خیالات ملګري وي، مګر عملاً په دغسې ناوړه او خوشې شیانو پسې روان یو.

هغه څه چې موږ له لرې وینو اونه یو ور رسیدلي موږ ته ډېر ښایسته ښکاره کېږي او په لوړ قیمت ورته قایلېږو مګرپس له رسیدلو پوهېږو چې موږ په هسې او خوشې شیانو پسې هڅه کـوو او پـه داسـې شي پسـې ځـو چـې هېڅ نـه پـه کـارېږي

هماغه لیلی چې خلک یې په دیدن پسې ړندېږي ځینې نور چې ور رسیدلي دي هغوئ یې اوس له کټه غورځوي او هېڅ قدریې ورسره نشته.

دا لیلیٰ دانسان هماغه ارزو ده چې مخکې لـه رسیدلو یـو رازوي او وروسـته تـر رسـیدلوبل راز کېږي او دزړونـو لـه کـوره ایستل کېږي.

((پای))

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

څه لیکل یالیک پوه

www.ulfat.de

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library